

## ADVENTNÝ MODLITEBNÝ TÝŽDEŇ 2013

### Úvodné poznámky:

Advent je slovo latinského pôvodu a znamená: „príchod“. V kresťanských cirkvách je to obdobie štyroch týždňov pred Vianocami a pripomína príchod Pána Ježiša Krista v troch obdobiach: Pán Ježiš prišiel, prichádza a príde. Lukáš Pražský, vedúca osobnosť Jednoty bratskej v 16. storočí, súčasník svetových reformátorov :Luthera, Zwingliho, Kalvína...je pôvodca známej adventnej piesne: „Veselé zpívejme...“, ktorá bola v Tranovského kancionáli pod č.30 mala 12 veršov, v Zpěvníku Evangelickém pod č.31 mala 10 veršov a v súčasnom Evanjelickom spevníku pod č. 26 má iba 5 veršov. Škoda, že bol vypustený hlavne druhý verš, ktorý znel: „Aj, Kristovo prítstí, Čtvero Písem jístí, Nejprvnější v tele, Druhé v duší celé, A třetí při smrti, Čtvrté má souditi“. Príchod Pána Ježiša je tu predstavený v štyroch podobách. Nakoľko máme pred sebou šesť modlitebných večerov, rozdelíme si duchovné úvahy, na základe Biblie, do šiestich príhovorov, ako úvodov k modlitbám:

- 1.) Pán Ježiš prišiel na tento svet v ľudskom tele ako Mesiáš, Spasiteľ.
- 2.) Prišiel podľa zaslúbenia v plnosti času.
- 3.) Prichádza dnes k nám v Duchu Svätom v Slove, sviatostiach a v modlitbách.
- 4.) Prichádza cez spoločenstvo veriacich v Neho, cez cirkev
- 5.) Príde v budúcnosti ako Sudca živých a mŕtvych, predchádzať Ho budú znamenia.
- 6.) Príde ako Kráľ kráľov a Pán pánov, vznikne nové nebo a nová zem.

### I.) PÁN JEŽIŠ PRIŠIEL NA TENTO SVET V ĽUDSKOM TELE AKO MESIÁŠ, SPASITEĽ. J 1,1-14 ( F 2,5-11)

Za týmto biblickým textom sa skrýva tajomstvo viery, ktoré prirodzený ľudský rozum nikdy nepochopí a nevysvetlí.

„ **Na počiatku bolo slovo**“ , myslí sa tu na počiatok stvorenia 1M 1.1nn, Žid11,3 a iné citáty. Náš preklad Biblie, ako aj iné preklady sú zároveň výkladom a návodom na to ako je treba rozumieť uvedenému miestu. Keď v texte vidíme „Slovo“ s veľkým písmenom, rozumieme tomu tak, že ide o osobu Pána Ježiša, ktorý je počiatok stvorenia ako druhá osoba Svätej Trojice. On je od vekov na veky ten istý. „Boh bol to Slovo“! Takýto výklad nezdieľajú antitrinitári ku ktorým patria u nás aj Svedkovia Jehovovi. Keď v rozhovore s nimi povieme, že Pán Ježiš je Jahve, pohoršia sa nad našim vyznaním a ponúkajú nám svoje vyznanie o Ježišovi ako prvorodenom Božom synovi s malým písmenom, nám podobným, ale nie rovný Otcovi. Takéto vyznanie nie je zhodné s duchom a obsahom Starej a Novej zmluvy. Osoba Pána Ježiša Krista je skutočne skúšobným kameňom pravej spasiteľnej viery. „Každý duch , ktorý vyznáva Ježiša ako Krista prišlého v tele je z Boha a ktorý duch nevyznáva Ježiša, ten nie je z Boha, je to duch antikristov...“ (1J 2-3).

„ **A toto Slovo stalo sa telom**“. Nášmu zemskému mysleniu je milá správa evanjelistu Lukáša v 2.kapitole, že sa nám narodil Spasiteľ v meste Dávidovom, ktorý je Kristus Pán. Ale že v narodenom dieťati je pravý Boh Ocom od večnosti splodený ako Jednorodný Boží Syn, toto je pre unitárov a neveriacich ľudí pohoršením, urážkou. Len komu je darovaný z milosti dar viery a kto tento dar poslušne prijíma, len ten poznáva a vyznáva, že Pán Ježiš je Bohočlovek, to zn. Boh a Človek v jednej osobe. Spasiteľnú vieru prijíma nový človek, narodený z Ducha Svätého, lebo telesný človek nechápe veci Ducha Božieho (1K 2,14).

Dejiny dogiem svedčia o tom, že osoba Ježiša Krista vyvolala od počiatku v kresťanských spoločenstvách hádky o Jeho osobe, či Ježiš Nazaretský bol iba podobný, alebo rovný Bohu, či panna Mária Ho počala z Ducha Svätého, alebo bol len obyčajným

synom tesára Jozefa. Rôznosť názorov ľudí na osobu Pána Ježiša, bude pokračovať až do konca sveta a vždy bude na jednotlivcovi aký postoj záujme a aký vzťah osobne bude udržiavať s Ježišom. Je našim práním a za to sa modlíme, aby každý z nás stále vyznával: „Ježiš Kristus prišiel na svet, aby spasil hriešnikov, medzi nimi som ja prvý“ (1Tim 1,15).

„**To Slovo prebývalo medzi nami a my sme hľadeli na Jeho slávu**“. Pán Ježiš prebýval nie len v kruhu dvanástich, ale chodil a dobre robil po celom okolí, obyčajní ľudia so ho dotýkali, On ich požehnával, radoval sa i plakal, prijímal pokrm a nápoj, bol unavený. a odpočíval. Bol nám vo všetkom podobný okrem hriechu. V dobrom slova zmysle závidíme učeníkom Pána Ježiša, ktorí smeli s Ním chodiť tri roky, počúvať Jeho slovo evanjelia o Božom kráľovstve, vidieť divy, ktoré sa diali Jeho rukami. Evanjelista Ján sa iste rozpomína na pobyt s Ježišom na vrchu zjavenia Jeho slávy, kde sa „premenil pred nimi a tvár Mu žiarila sťa slnko a rúcho Jeho zbelelo sťa svetlo“ (Mt 17, 2). Musíme zároveň povedať, že aj v kruhu dvanástich nie všetci videli slávu Pána Ježiša, napr. učeník Judáš. Nevieme vysvetliť, kde nastal skrat v jeho myslení. Mal oči a nevidel, mal uši a nepočul, mal rozum a nechápal. Sklamal sa v Ježišovi, nakoniec Ho zradil.

Neobstojí dnes výhovorka neveriacich ľudí, že keby osobne videli a počuli Pána Ježiša, keby prežívali Jeho divy, uverili by v Neho ako Spasiteľa. „Blahoslavení sú tí, ktorí nevideli a predsa uverili“ (J 20, 29).

„**Bolo plné milosti a pravdy**“. Lebo „zákon bol daný skrze Mojžiša, ale milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista“ (J 1,17). Tejtó biblickej pravdy sa držíme v našej cirkvi a zvestujeme ju v našich zhromaždeniach „Lebo milosťou ste spasení skrze vieru“ (Ef 2,8). Toto vyznanie nás oddeľuje od tých ľudí, ktorí tvrdia, že popri Božej milosti k spaseniu potrebujeme aj dobré skutky a je treba zachovávať aj nariadenia a predpisy o jedlách, sobotách, sviatkoch a pod. My chceme ochotne robiť dobré skutky nie preto, aby sme boli spasení, ale preto že sme spasení z milosti. V našej postmodernej spoločnosti sa šíri názor, že každý má svoju pravdu, že objektívna pravda neexistuje. Božia pravda o spasení z milosti je nemenná, platí v každej dobe. Zárukou večne platnej pravdy o našom spasení je osoba Pána Ježiša, ktorý vyhlásil: „Ja som cesta i pravda i život“! (J 14,6). Čas tohto adventu je pre nás a pre všetkých ľudí časom Božej milosti v ktorom je možné uveriť, prijať a vyznať Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a mocou Ducha Svätého prijať istotu spásy a večný život. „Dnes ak počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia“!(Žid 3,15).

Námety k spoločným modlitbám:

- Ďakujeme za Božie sklonenie sa k nám v osobe Ježiša Krista
- Vyznávame, že On je pravý Boh a pravý človek
- Skláňame sa pred Ním ako svojim Vykupiteľom a Pánom

-----

## II.) PÁN JEŽIŠ PRIŠIEL PODĽA ZASLÚBENIA V PLNOSTI ČASU Iz 11,1-4. (G 4,4-5)

**Božie zaslúbenie.** Apoštolovi Pavlovi bolo zjavené tajomstvo kresťanskej viery a zapísal ho v liste kresťanom do Efezu a celej cirkvi Ježiša Krista (1,4-6) „Ved' ešte pred stvorením sveta vyvolil si nás v Ňom, aby sme boli svätí a bez úhony pred Ním, keď nás z lásky podľa milostivej rady svojej vôle predurčil byť Mu synmi skrze Ježiša Krista a zvestovať slávu Jeho milosti, ktorou nás omilostil v Milovanom“. Pán Boh teda chce, aby sme zostali naveky v Jeho spoločenstve. Tento svoj zámer nezmenil ani potom, keď prví ľudia zlyhali a podľašli Satanovmu zvodu, jedli zo zakázaného stromu rajskej záhrady. Hneď po páde do hriechu dostali ľudia zaslúbenie, že semeno ženy – Mesiáš, rozmliaždi hlavu Satana. Na potvrdenie tohto výroku sú uvedené slová: „A Hospodin Boh učinil Adamovi a jeho žene obleky z kože a zaodel ich“ (1M ,21). Pán Boh toto zaslúbenie opakoval po

stáročia cez mnohých svedkov. Jedným z nich bol aj prorok Izaiáš, nazvaný aj evanjelistom Starej zmluvy.

Pozrime sa teraz bližšie na obsah a odkaz nášho textu. Mládnik, ktorý vyženie z Izajovho pňa je Ježiš Kristus. Izai z pokolenia Júdu , obyvateľ Betlehema bol otcom Dávidovým a z tohto pokolenia sa narodil Mesiáš. Tohto „Dávidovho Syna“ celok Izraela odmietol, až dodnes Ho odmieta a čaká iného Mesiáša. Na druhej strane mesiášski Židia Ho vyznávajú ako svojho Spasiteľa, iného nečakajú.

Pre veriacich kresťanov tento mládnik z kmeňa Izajovho potvrdzuje, že nie z ľudskej vôle vzniklo zaslúbenie o príchode Ježiša Krista na tento svet, ale že Duchom Svätým inšpirovaní hovorili proroci, aj prorok Izaiáš. Prorok Izaiáš, ktorý žil 700 rokov pred narodením Pána Ježiša , píše svoje proroctvo tak vierohodne, ako by stal osobne pri jasličkách v Betleheme a potom aj pod krížom na Golgote v Jeruzaleme. Všetky spomínané vlastnosti „výhonku“ v našom texte potvrdili správy očitých svedkov v evanjeliách Novej zmluvy.

Duch Hospodinov na Ňom spočinul a preto mohol prehlásiť: „Ja a Otec jedno sme“! ( J 10,30). „ Svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež“ ( F 2,6). Celý pozemský život Ježiša potvrdil, že On je pravý Boh a pravý Človek, my sa k Nemu modlime, my Ho vzývame, klaniame sa Mu ako Kráľovi kráľov a Pánovi pánov. Jeho obeť na kríži, ktorou nás vykúpil a prisvojil, nás zaväzuje k posvätenému životu, k čomu nám pomáha Svätý Duch.

**Pánov príchod v plnosti času.** „Ale keď prišla plnosť času“. Ten peň Izajov bol napohľad úplne suchý, spráchnivený, bez života, nebolo možné očakávať mládnik z jeho koreňov. A predsa malá čiastka „ostatok“ Izraela čakala vo viere Mesiáša. Nikto z ľudí, žiaden prorok nevypočítal deň a hodinu Jeho príchodu. Tí, ktorí uverili Božím zaslúbeniam, čakali vo viere treznelivo, kedy im Duch Svätý oznámi, že sa naplnil čas a Spasiteľ prišiel. Zažili to napr. betlehemskí pastieri, mudrci na východe, Simeon a Anna v Jeruzalemskom chráme a ďalší. Historici, teológovia, národopisci a rôzni analytici len dodatočne konštatovali, že v čase rímskeho cisára Augusta, židovského kráľa Herodésa Veľkého a iných vládarov bol veľmi príhodný čas na zmenu sveta, na zjavenie sa Mesiáša. Rozhodnutie Jeho príchodu určil Pán času, na ktorom sme všetci závislí.

Chcem v tejto súvislosti pripomenúť, že v Novej zmluve, v pôvodnom gréckom jazyku sú dva rozdielne výrazy pre čas: CHRONOS a KAIROS. Chronos opisuje čas a dobu, ktorá beží, počítajú sa hodiny, dni roky postupne, v ktorých sú zaznamenávané určité udalosti. Tak v texte G 4,4 je plnosť času v gréčtine chronos, ale v 2K 6,2 : „Ajhľa, teraz je čas veľmi príhodný...“ je použitý výraz kairos. Kairos je čas Bohom určený pre vážne rozhodnutie: činiť pokánie, lebo sa priblížilo Božie kráľovstvo, keď sú dni spasenia, dni milosti, ktoré sa nemusia opakovať. Krásny príklad využitia Božieho času je zaznamenaný u evanjelistu Lukáša 2,25-38: Simeon a prorokynia Anna. Boli v pravom čase na pravom mieste, keď do Jeruzalemského chrámu vstúpili Jozef a Mária s narodeným dieťaťom Ježiš, aby podľa predpisov predstavili Ho Otcovi nebeskému a priniesli obeť očisťovania na štyridsiaty deň po narodení. Ich oči videli spasenie, ktoré Pán Boh pripravil pred obličajom všetkých ľudí. Prijali ho všetci, ktorí mali otvorené oči viery. Tak Ho prijímajú dodnes ľudia na celom svete. Každý z nás má vedieť, kedy, v ktorom čase, v ktorom chronose bol zároveň čas kairos, v ktorom bolo možné uveriť v Ježiša Spasiteľa a prijať Ho ako zvrchovaného Pána svojho života. Čas milosti ešte trvá, v ktorom je aj tebe ponúkaná záchrana, vykúpenie, večný život. Je na tebe, čo s týmto darom urobíš. Vyzývam každého, kto nevie, kam smeruje jeho cesta, aby dnes sa rozhodol pre nasledovanie Pána Ježiša a vytrval v tom až do konca svojho života!

Podnety k spoločným modlitbám:

- Pán Boh je verný, On si stojí za svojim slovom, plní svoje zaslúbenia, ale nie naše priania. Plnosť času určuje vždy On.
- Máme dôvod ďakovať Bohu za čas milosti, za zhovievavosť nám a celému svetu, že ešte je možná zmena, pokánie, obrátenie, plnenie Duchom Svätým

- Prosme za duchovnú obnovu našej osoby, zboru, cirkvi a národa. Nech sa tu do nášho spoločenstva rodia nové Božie dietky k oslave Pána a pre službu bližným.

-----

### **III.) PRÍCHOD PÁNOV DNES - V DUCHU SVÄTOM, V SLOVE, MODLITBE, SVIATOSTIACH. Mt 28,20. (J 16,5-15 :Mt 26,26-28)**

V predchádzajúcich dvoch úvahách sme hovorili o Pánovom príchode v minulosti, že On prišiel na svet podľa zaslúbenia v tele, v plnosti času, ako Mesiáš, aby spasil, zachránil svet pre večný život. V nasledujúcich dvoch úvahách budeme hovoriť o Jeho príchode v súčasnosti.

**Pán Ježiš prichádza dnes v Duchu Svätom.** Teda nie v telesnej podobe. Sme pri tajomstve Svätej Trojice. Otec poslal svojho Syna k nám na zem a keď Syn splnil vôľu Otcovu, keď vyriekol na kríži „dokonano“, bol pochovaný a vzkriesený, vrátil sa do slávy, ktorú mal ešte pred stvorením sveta. Pred vstúpením na nebo povedal: „Ja som s vami...“ a „Prijmite moc Ducha Svätého, ktorý zostúpi na vás a budete mi svedkami...“ (Sk 1,8). Apoštolovia v mene Pánovom konali veľké znamenia a tí, ktorí uverili ich zvesti, potvrdzovali, že Ježiš žije a koná božské skutky.

Mimoriadna správa v Sk. ap. 9.kapitole je o náhlom obrátení Saula Tarzenského, nepriateľa Pána Ježiša a Jeho nasledovníkov. Pred Damaškom, kam smeroval, aby tam zajal veriacich kresťanov a priviedol do Jeruzalema na potrestanie, možno aj k usmrteniu, oslepilo ho svetlo z neba a oslovil ho Pán slovami: „Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ...“ Z nepriateľa stáva sa nový človek, svetový misionár medzi pohanmi.

Nepochybujeme, že aj dnes sa uskutočňujú stretnutia s Pánom Ježišom v Duchu Svätom na rôznych miestach našej zeme, keď zreteľne počuje človek Boží hlas v ľudskom hlase, ale osobu nevidí, alebo počuje zvláštnych hlas vo svojom svedomí, vo svojom vnútri, ktorý ho buď varuje pred nebezpečenstvom, alebo ho povzbudzuje v bezvýhodiskovej situácii. Pre rozlíšenie takýchto vnútorných hlasov, potrebujú veriaci ľudia bdelosť a múdrosť Ducha Svätého, lebo Satan sa ukáže aj ako anjel svetla, aj s mocou divov, aby zvedol, ak by to bolo možné aj veriacich k nevere, k iným hriechom a nešľachetnostiam.

#### **Požehnaným prostriedkom na rozlišovanie duchov máme Božie slovo, Bibliu.**

Biblia sama osebe je ako litera, ktorá sa stáva živou pôsobením Ducha Božieho a cez živú literu je mocou na spasenie každému veriacemu: „Viera je z počúvania a počúvanie skrze slovo Kristovo“ (R 10,17). Biblia je vekmi osvedčený nástroj Božej misie na zemi. Už samotný fakt, že táto kniha je väčšinou ľudí na zemi zanedbávaná až nenávidená a predsa najviac rozšírená a prekladána do tisíce jazykov na svete, to svedčí o jej jedinečnosti. Je neuveriteľné, že kresťanská cirkev stredoveku vyhlásila Bibliu za knihu kacírsku, ktorú treba páliť spolu aj s jej majiteľmi a šíriteľmi. Vďaka Bohu, že dnes Rim. katolícka cirkev Biblie rozširuje medzi svojich členov a vzdeláva ich na biblických krúžkoch. Budeme sa modliť dnes znova za náš zbor a cirkev, aby pribúdali noví majitelia, čitatelia i činitelia Božieho slova a tak rástli duchovne k dospelému veku Pána Ježiša. Už celkom neplatí, že naša Evanjelická cirkev a.v. je cirkvou Božieho slova. Je len teoreticky a nie prakticky, nepoznáva to svet v bežnom živote. V čase reformácie sa ozývala výzva: „Späť k prameňom“, to zn. k Biblii a podľa nej zriadiť život v cirkvi a národe. Dnes počujeme výzvy a hlasy: „Stále sa reformujeme!“, obnovujeme v Duchu Svätom.

**Pán Ježiš prichádza k nám dnes aj v modlitbe. MODLIBA JE ROZHOVOR S PÁNOM BOHOM.** Staršia poučka hovorila, že Pán Boh k nám hovorí cez Bibliu a my hovoríme s ním v modlitbe. Nie je to celkom tak. Modlitba je vzájomný rozhovor. Práve vtedy, keď sme stíšení a otvorení pre Pána v modlitbe, práve vtedy dobre počujeme biblické slovo, rozumieme mu a rozhodujeme sa ku konkrétnemu činu. Biblia a modlitba sú spojené

nádoby. Pán Ježiš povedal: „Boh je Duch a tí čo Ho vzývajú, musia Ho vzývať v Duchu a v Pravde“ (J 4, 24), to znamená v Duchu Svätom a v mene Pána Ježiša, On je Pravda! Kto sa len modlí a nečíta, nerozjíma nad Bibliou, nemá pevnú pôdu pod nohami a kto sa len biblicky vzdeláva a nemodlí sa, nemá krídla, aby sa nimi povzniesol do Božieho sveta a odtiaľ sa pozrel na seba, bližneho a tvárou tvár na svojho Pána.

**Pán Ježiš prichádza k nám dnes vo sviatostiach.** Sviatosti sú viditeľným Božím slovom. Sú znamením Božieho sklonenia sa k nám na zemi, aby sme lepšie pochopili tajomstvo spásy. Rim. katolíci tvrdia, že má byť sedem sviatosti: krst, birmovka, spoveď (ušná), prijímanie VP( len oblátka), stav kňazský, stav manželský a posledné pomazanie ( dnes pomazanie chorých). My učíme, že Pán Ježiš ustanovil len dve sviatosti: Krst a VP, len tieto majú viditeľné znamenia a len tieto majú zaslúbenie odpustenia hriechov a večného života. Dopúšťame sa v našej cirkvi vážneho nedostatku, ak oddeľujeme náboženský výkon sviatosti od osoby a prítomnosti Pána Ježiša. On je rozhodujúci činiteľ, konateľ a nie my ľudia. Pri krste počujeme Jeho slovo o vinnom kmeni, do ktorého je krstenec vštepený a o spasiteľnej viere v Neho, v ktorej má vytrvať až do konca života, lebo len kto vytrvá do konca, bude spasený.

Keď sa po požehnaní elementov pri VP farár pýta prítomných: „Či veríte, že pod spôsobom posväteného chleba a posväteného vína budete prijímať pravé telo a pravú krv nášho Pána Ježiša Krista?“, myslí sa vtedy nie len na viditeľné znamenia, ale na Pánovu osobu, na Jeho prítomnosť medzi nami. On obnovuje s nami a my s Ním dôverné spoločenstvo. Môžeme vyznávať, že sme Pána nie len videli, ale aj okúsili, že On je dobrý!

Pred prislúhovaním VP spravidla máme všeobecnú spoveď. Luther najprv ju chcel ponechať ako samostatnú sviatosť, ale nakoľko nemá viditeľné znamenia, spája sa ako príprava s VP. Pri rozhrešení je zvesť o tej istej Božej milosti, ako pri prijímaní chleba a vína: „Pre obeť Pána Ježiša máš odpustené všetky vyznané hriechy, choď v pokoji a viac nehreš!“ Pri štvrtej spovednej otázke sa mnohí zamýšľajú, či je dobre a správne sľubovať niečo, čo nemôžeme dodržať, že viac nebudeme hrešiť. Luther učil, že veriaci kresťan je stále spravodlivý a zároveň stále hriešny. Je rozdiel medzi slovom hrešiť a zhrešiť. V 1J 2,1 čítame: „Dietky moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. A keby niekto zhrešil, máme Prímluvcu u Otca, Ježiša Krista spravodlivého“. To znamená, neustále potrebujeme Pána Ježiša, stále potrebujeme moc Jeho krvi, aby nás očisťovala. Kedykoľvek v pokore prosíme: „A odpusť nám viny naše“, na každom mieste a v každom čase je nám odpustené. Rozhrešenie potrebujeme pre uistenie, že je to pravda i dnes, čo Ježiš povedal kajúcim hriešnikom. Kto koľko verí, toľko má!

Podnety k spoločným modlitbám:

- Sme zhromaždení na tomto mieste v Ježišovom mene, On je prítomný, stojme v úprimnosti pred Ním, otvárajme svoje srdce i ústa.
- Dovoľme Duchu Svätému prihovárať sa za nás.
- Ďakujme za Bibliu, Božie slovo i za viditeľné slovo vo sviatostiach.
- Majme odvahu nahlas vysloviť to čo nosíme vo svojom vnútri.

-----

#### **IV.) PÁN PRICHÁDZA K NÁM V SPOLOČENSTVE VERIACICH V NEHO Mt 18,20. Ef 3,14-21**

**CIRKEV JE SPOLOČENSTVO VERIACICH .** „ O cirkvi učíme, že po všetky časy musí byť a zostať jedna svätá kresťanská cirkev, ktorá je zhromaždením všetkých veriacych, kde sa evanjelium čistotne káže a velebné sviatosti sa prislúhujú podľa evanjelia“ (Augsburské vyznanie čl. 7).

Pán Ježiš chce, aby na tomto svete bola cirkev – grécky: ekklésia – zhromaždenie vyvolených a povolanych do tohto spoločenstva. Je založená Ním a na Ňom a preto ju ani brány záhrobia (pekla) nepremôžu (Mt 16,18). On je uholným kameňom, ktorý drží celú stavbu, je aj pevným a jediným základom „ na ktorom každé stavenie príslušne pospájané, rastie v chrám svätý v Pánu“ (Ef 2,21). Cirkev je aj Kristovým telom, v ktorom jedine On je Hlavou, najvyššou autoritou, a veriaci v Neho sú údmi tohto tela (1K 12,27). Kristova cirkev je univerzálna, je tu pre všetkých ľudí, ktorí príjmu Jeho pozvanie a vyznajú, že je ich Spasiteľ a Pán. Cirkev je Božím chrámom, je svätá a má zostať bez úhony (1K 3,16 a Ef 5,26-27).

Biblický verš, ktorý sme na začiatku čítali z evanjelia podľa Matúša je nám dôverne známy. Utešujeme sa ním hlavne vtedy, keď sme naozaj zídnení len v málom počte, i keď je v cirkevnom zbore viacej členov, ktorí by sa mohli zhromaždiť k službám Božím, na biblickej či modlitebnej hodine a ďalších aktivitách cirkvi. Pán Ježiš tieto slova nepovedal na ospravedlnenie malého počtu zhromaždených, ale na povzbudenie „malého stádočka“, ktoré je roztratené v diaspóre v cudzom prostredí, možno v podzemí. On ustanovil spoločenstvo cirkvi ako stvoriteľský čin, lebo nie je dobre byť človeku osamotenému. Tak ako v akte stvorenia bola mu daná túžba byť spolu s iným človekom, tak i novému stvoreniu v Kristovi bola daná túžba byť spolu s inými veriacimi, modliť sa, spievať, biblicky sa vzdelávať a tak budovať Boží dom, Božiu rodinu. Nemôžeme súhlasiť s ľuďmi, ktorí hovoria: „Pán Boh áno, ale cirkev nie“. Takýto názor pramení z nerozlíšenia „Cirkvi ako tela Pánovho a cirkvi ako organizácie v ktorej je aj kus sveta“. Nie celkom presne hovoríme o cirkvi neviditeľnej a viditeľnej, lebo aj neviditeľná cirkev je viditeľnou vo veriacich ľuďoch na celom svete naprieč všetkým organizáciám kresťanov. Je niečo choré pri veriacich ľuďoch, ktorí netúžia po súrodencoch vo viere, nevyhľadávajú spoločné zhromaždenia, aby v nich prežívali Pánovu prítomnosť a spolu s inými oslavovali Trojjediného Boha. Ak sa veriacemu človeku stane, že pre nemoc, pracovnú povinnosť, pobyt v cudzom prostredí mu bráni účasti na službách Božích, cíti sa nesvoj. Je dobre, že máme náhradu v rozhlase a televízii a kto chce, v duchu sa spája so spoločenstvom veriacich kresťanov rozličného obradu, hlavne aby tam zaznelo Božie slovo, Kristove evanjelium. Máme k dispozícii aj iné pomôcky: kázňovky, nahrávky, hlavne Bibliu, ktoré sme otvárať a pôsobením Ducha Svätého sme sa zjednotiť s celým spoločenstvom veriacich na svete.

**Cirkev Ježiša Krista a ekuména.** V krátkosti sa musíme dotknúť aktuálnej témy keď hovoríme o príchode a prítomnosti Pána Ježiša v našich zhromaždeniach, o EKUMÉNE. Slovo ekuména má pôvod v gréčtine. Oikumené znamená obývaný okruh zeme, ľudstvo odvodené je od slova oikos, znamená dom, rodinu i chrám a cirkev. Na začiatku histórie kresťanskej cirkvi stretávali sa vedúce osobnosti na spoločných, tzv. ekumenických konciloch a prijímali na nich záväzne vieroučné zásady, dogmy. Keď v roku 1050 došlo k prvému rozdeleniu na Západnú a Východnú cirkev, potom k ďalšiemu rozdeleniu v reformácii, až k súčasnému množstvu rôznych kresťanských spoločenstiev. Ľudia zvonku sa pýtajú: kde je tá pravá, Kristova cirkev? Zodpovedné osobnosti vo vnútri cirkvi začali hľadať to, čo nás navzájom spája, v čom sme jednotní a ako môžeme ísť spolu vedľa seba? Tak vzniklo ekumenické hnutie v protestantských cirkvách - Svetová rada cirkví v roku 1948 v Amsterdame a v Katolíckej cirkvi Sekretariát pre jednotu cirkví 1960 vo Vatikáne, potvrdený II. Vatikánskym koncilom 1962-1965.

Nie je správna predstava o ekumenickom hnutí, že sa speje k organizačnej jednote všetkých cirkví a spoločenstiev na svete a ešte horšia je predstava a šírenie presvedčenia, že všetko sa vráti do lona Vatikánu, všetci kresťania príjmu pápeža za svoju hlavu. Cirkev Kristova nemôže mať dve a viac hláv, jej jedinou Hlavou je Pán Ježiš Kristus. V Ňom je jednota spoločenstva všetkých veriacich na zemi a na nebi, Jemu jedinému patrí česť a sláva na veky vekov! Pán Ježiš vo svojej arcipastierskej modlitbe prosí za svoju Cirkev: „ Otče

Svätý, tých ktorých si mi dal, zachovaj vo svojom mene, aby boli jedno ako my... Nie len za týchto prosím, ale aj za tých, ktorí pre ich slovo uveria vo mňa, aby všetci jedno boli, ako Ty, Otče, si vo mne a ja som v Tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma Ty poslal“ (J 17. 11. 20-21). Duch Svätý vedie ľudí k pokániu, k viere v Pána Ježiša a zároveň k radosti zo spoločenstva s inými veriacimi v toho istého Spasiteľa a Pána. My sa chceme i dnes modliť, aby do tohto spoločenstva Pán pridával každý deň tých, ktorí sú spasení.

- - - - -

## V.) PÁN JEŽIŠ PRÍDE NA KONCI SVETA AKO SUDCA ŽIVÝCH A MŔTVYCH Mk 13, 28-36 ( Zj 20-12-15)

V predchádzajúcich večeroch sme hovorili, že Pán Ježiš prišiel na tento svet podľa zaslúbení ako Mesiáš v plnosti času v podobe človeka, potom o tom, že aj v súčasnosti prichádza k nám v Duchu Svätom vo svojom slove a sviatosťach, v modlitbách a v spoločenstve cirkvi. Dnes na základe Písma budeme hovoriť o tom, že On príde na konci sveta, že tomu príchodu budú predchádzať rôzne znamenia na nebi a na zemi.

### **Znamenia konca sveta.**

Nikto z ľudí nevie, nemôže vypočítať dátum príchodu Pána Ježiša. Všetky doterajšie výpočty, proroctva, veštenia, boli falošné. Pravdivé sú slova Ježišove: „ O tom dni však a hodine nikto nevie, ani anjeli v nebi, ani Syn, jedine sám Otec“(Mk 13,32). To neznamená, že tento náš vesmír je večný. Opäť slová Pána Ježiša: „ Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú“(Mk 13,31). Jeho slovám sa dá veriť! Pán Ježiš je verný, neklame, nezavádza, nesľubuje nemožné, vyzýva veriacich k bdlosti, triezvosti, k uvažovaniu nad tým, čo sa deje a bude diať na zemi, medzi národmi i na oblohe a v povetrí. O rozličných znameniach konca čítame vo všetkých synoptických evanjeliách: (Mt 24. kapitola, Mk 13. a L 21.). V evanjeliu podľa Jána 16,16-24 je krátky odsek o Ježišovom odchode a príchode. Zo všetkých evanjeliových správ môžeme vymenovať deväť znamení pred príchodom Pána Ježiša:

- Vojny a zvesti o bojoch. My sme za svet bez vojen, ale ohniska nepriateľstva sú všade na zemeguli. Ich príčinou je ľudský hriech počnúc vraždou Kainovou. Ježišove kráľovstvo je kráľovstvom pokoja už tu na tejto zemi a v plnosti sa uskutoční Jeho príchodom v sláve.
- Povstane národ proti národu. Nacionálistmus často vedie k Nacizmu, nepriateľstvu a ničeniu iného národa a národnosti.
- Hlad, mor, zemetrasenia, tsunami sú častejšie ako pred tým. Tieto znamenia veriacich ľudí povzbudzujú v bdlosti a vytrvalosti.
- Falošní Kristovia a falošní proroci, nové duchovné hnutia, ktoré sľubujú šťastný život a premenu sveta na rajskú záhradu. Medzi ne patrí aj hnutie NEW AGE a iné.
- Prenasledovanie pre meno Pána Ježiša na rôznych kontinentoch, zabíjanie kresťanských misionárov ako „rušiteľov domácej kultúry a náboženstva“ i napriek tomu, že sú hlásateľmi dobrej zvesti, evanjelia Pána Ježiša Krista.
- Svetová intenzívna misia. Podľa Mt 24,14 „Toto evanjelium o kráľovstve bude sa zvestovať po celom svete na svedectvo všetkým národom a potom príde koniec“. To neznamená, že všetky národy a všetci ľudia príjmu Pána Ježiša na svoje spasenie, ale každý národ bude mať možnosť o ňom vedieť. Preto máme podporovať misijnú činnosť kresťanov všade na svete.
- Židovský národ a udalosti v štáte Izrael, od vzniku roku 1948, sú ručičky na svetových hodinách. Aj keď niektoré okolité arabské štáty vyhlasujú, že tento štát a národ musí zmiznúť z mapy sveta, tento národ má zaslúbenie, že v naplnenom čase prijme Pána Ježiša ako Mesiáša a nebude čakať iného. Vtedy sa skončí milosť pre pohanov, nebude možné činiť pokánie, uveriť a prijať spasenie v Ježišovi. Skoro na to príde koniec sveta.

- Znamená na nebeských telesách, zmeny v prírode. Pre nás dnes je veľkým výkričníkom ekológia, diera v atmosfére, skleníkový efekt, zmena klímy na zemeguli, otrávená voda, zem, vzduch a ďalšie prírodné úkazy svedčia, že čas je vážny, že Pán prichádza!

- Dni Noacha a Lóta. Pán Ježiš použil dva starozmluvné príbehy ako varujúce signály konca. Pán Ježiš nevyčíta ľuďom že jedli, pili, ženili sa a vydávali, že sadili a stavali, ale nemysleli na duchovné hodnoty, na večnosť. To isté platí pre naše pokolenie. Morálny úpadok v ľudskej spoločnosti na celom svete speje k jej zániku.

#### **Pán Ježiš príde ako Sudca živých i mŕtvych.**

„Všetci totiž sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby každý prijal dobré či zlé ako odplatu za to čo konal v tele, podľa toho ako pracoval“ ( 2K 5,10). V Zjavení Jána 20,12-15 je napísané, že všetci ľudia budú súdení podľa knihy skutkov, ale do života večného vojdú tí, ktorých mená sú zapísané v knihe života, v knihe Baránkovej, teda vykúpené Božie deti. To znamená, že posledný súd bude podľa skutkov, ale spasenie z milosti. Je veľmi dôležité, aby sme žili v istote spasenia v Kristovi a vyznávali už tu na zemi, že v ňom máme večný život, že sme Božie deti a teda i dedičia Boží v Kristovi Ježišovi našom Pánovi. Istota spasenia nie je teda sektárske učenie a pyšné sebavedomie, ale pokorná vďačnosť a oslava nášho Spasiteľa. Ak dnes viem komu som uveril, to ešte neznamená zabezpečenie, že nie som zodpovedný za zajtrašok či budem spasený, lebo platí, že „Kto si myslí že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol“ ( 1K 10,12) !

Ešte jednu myšlienku pripojím na záver: Naša telesná smrť znamená pre nás koniec sveta, koniec času milosti, možnosti rozhodovať sa pre Ježiša či proti Nemu. Po smrti sa nič nemení. Kto ako veril, tak žil, kto ako žil tak umieral, tak odišiel a tak zostane naveky. Modlitby za zomrelých, príhovory „svätých“, zádušné omše, už nič nemôžu zmeniť na ich údele. Každý deň tu na tejto zemi je pre nás živých dňom Božej milosti, ktorú nechcime brat nadarmo, ale s bázňou a s trasením strážme svoju vieru a spasenie v Ježišovi, lebo stále sme ešte na bojovom poli a náš nepriateľ diabol je ako hladný lev, ktorý striehne na svoju korisť. Víťazíme nad ním len v moci Ducha Svätého a nasledovaní Pána Ježiša Krista až do konca života.

-----

#### **VI.) PÁN JEŽIŠ PRÍDE AKO KRÁĽ KRÁĽOV A PÁN PÁNOV, VZNIKNÚ NOVÉ NEBESÁ A NOVÁ ZEM**

**Zj 19,11-16: ( 2Pt 3,10-13: Zj 21, 1-4)**

**Ježiš je víťaz !** Vo všeobecnej viere kresťanskej vyznávame, že Pán Ježiš sedí na Božej pravici, odtiaľ príde súdiť živých a mŕtvych. Podľa tejto vety znamená, že Pán Ježiš dosiahol vrchol svojho poslania v úlohu Sudcu. Podľa biblického podania nie je to tak. Vrchol Jeho poslania je hodnosť víťaza, Kráľa kráľov a Pána pánov. Nebeský Otec Ho „ nadmieru povýšil a dal Mu meno nad každé meno, aby sa v Ježišovom mene skláňalo každé koleno tých čo sú na nebi aj na zemi aj pod zemou, a každý jazyk aby na slávu Boha Otca vyznával, **že Ježiš Kristus je Pán**“ ( F 2, 9-11). Takto bol zjavený aj apoštolovi Jánovi na ostrove Patmos, ako sme to čítali na začiatku. Aký význam má toto svedectvo pre veriacich ľudí dnes a čo znamenalo pre Kristovu cirkev v tom čase, keď apoštol Ján bol vo vyhnanstve pre slovo Božie? Bolo a je to veľkým povzbudením pre veriacich ľudí aby vedeli, že nenasledujú nejakého zvodcu a porazeného veliteľa, že nie sme armádou, ktorá smeruje do zajatia, ale víťaznou armádou, ktorá smeruje do Božej slávy.

Nemecký farár Johann Christoph Blumhardt (nar. 16.7.1805 v Stuttgarte ) mal dar Ducha Svätého vyháňať démonov slovom Božím a modlitbou. V cirkevnom zbore Mottligen kde bol farárom, v jednej rodine žilo nemocné dievča menom Gottliebin Dittus, nar. 13. 10.



1815. Jej nemoc sa prejavovala ako epilepsia. Blumhardtovi bolo zjavené Duchom Svätým, že za tou nemocou sú démoni a že má ich vyhnať v mene Pána Ježiša, čo sa aj stalo. Podobne boli oslobodení od temných moci aj iní ľudia. Tieto udalosti, aj keď nechcel, nemohli byť skryté. Jeho zvesť evanjelia smerovala k vyznaniu: **Ježiš je víťaz!** Pán Ježiš na Golgate porazil Satana, vyhlásil slobodu všetkým ľuďom väznených hriechom, spútaných závislosťou na rôznych diabolských ponúkach doby. Pokiaľ oslobodení „väzni“ zostávajú na tomto svete, ešte vždy sú na bojovom poli, kde Satan vie, že má málo času ku zvodom, ak by bolo možné, aby zvedol aj veriacich, preto ich zúrivo prenasleduje. Kto je skrytý v Pánovi Ježišovi, koho chráni Jeho svätá krv, nad tým diabol nemá moc. Brat, sestra! Si vo víťaznej armáde Pána Ježiša? „Bojuj dobrý boj, dosahuj večný život, do ktorého si povolaný a pred mnohými svedkami vyznal si dobré vyznanie“ (1Tim 6, 12).

**Nové nebesá a nová zem, v ktorých spravodlivosť prebýva!** Tam smeruje bojujúca Kristova cirkev. To najkrajšie je pred nami a preto to špatné, čo je za nami, to nespravodlivé čo teraz prežívame, je len ľahkým bremenom, ktoré niešť nám pomáha Pán. Apoštolovi Petrovi bolo dané Božie slovo, ktoré zapísal v druhom liste, ako sme ho počuli a je to prorocké slovo o tom, že „Príde deň Pánov ako zlodej, keď sa nebesá s rachotom pominú a živly sa v ohni rozplynú a zem so svojimi dielami zmizne“ (v.10.). Táto správa robí problémy tým ľuďom, ktorí sú presvedčení, že táto zemská a vesmírna sústava bude trvať večne bez zmeny. Tak by si to priali všetci, ktorí vyznávajú vo svojom srdci: „Niet Boha“! (Ž 14,1). Tak by si to priali aj tí „znalci Biblie“, ktorí sú presvedčení že z tejto zeme zmizne zlé pokolenie a zostane tu len ich skupina (rozumej Svedkovia Jehovovi), ktorá je čistá, spravodlivá, bude tu riša pokoja, budú tu šťastní ľudia. Kto teda chce byť šťastný, nech sa k ním pridá. Neveríme takýmto teóriám, veríme Bohu, ktorý všetko robí nové!

Keď uvažujeme o konci tohto sveta, poľažne tohto veku, pripomeňme si aj tie pravdy, ktoré boli zjavené apoštolovi Pavlovi a zapísal ich v 1K 15,20-28. Tak ako sa v Starej a Novej zmluve postupne zjavoval Boh Otec ako Stvoriteľ, Ježiš Kristus ako Vykupiteľ i Duch Svätý ako Posvätitel', teda Svätá Trojica, za tým účelom, aby bol hriešnik vykúpený, posvätený, pripravený pre spoločenstvo so svojím Bohom, tak postupne keď Pánovi Ježišovi bude všetko poddané ako Kráľovi kráľov a Pánovi Pánov, okrem Toho, ktorý Mu všetko poddal, vtedy aj Syn sa poddá Otcovi, aby Boh bol všetko vo všetkom. Tu končí hranica nášho rozumu a našej múdrosti. Špekulácie o všetkom, čo je za hranicou doteraz zjaveného je zbytočné. Uspokojujeme sa Božím slovom: „ Ani oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani do srdca človeka nevstúpilo, čo pripravil Boh tým, ktorí Ho milujú“ (1K 2,9). Náš Otec nebeský nikoho neukrivdí, neoklame. On je dobrý, svätý, spravodlivý, On je láska. Jemu hodno veriť.

**Z á v e r .** V uplynulom týždni smeli sme z Božej milosti na základe Písma hovoriť o advente, o rôznych podobách príchodu Pána Ježiša Krista., smeli sme v modlitbách vyjadriť svoje pokánie, prosiť o milosť a ďakovať za všetky dobrodenia, ktoré sme už prijali i za tie, ktoré sú nám pripravené v nebesiach.

Celkom na záver ešte jedná, životne dôležitá otázka: Keby som dnes končil so svojou existenciou na tejto zemi, prešiel by som zo smrti do života? Ak budem končiť s Pánom Ježišom, som blahoslavený, prechádzam do Jeho odpočinku.

Ja osobne verím a vyznávam, že Ježiš je môj Pán a môj Boh! Jemu sláva naveky vekov! SOLI DEO GLORIA - Jedine Bohu sláva! Amen.

Pripravil: M.Hreško